
Csengery Kristóf

EURÜDIKÉ RUHÁI

Ha meghal, akit szerettél – tegyük fel,
hogy meghal (vagy elhagy: nincs nagy különbség,
a gyász folyóján így is, úgy is át kell
evezned) –, s itt marad a kedvenc, ám már
kissé kopottas kabátja s a bordó
pulóvere, hever a széken, lóg a
fogason, őrizve az illatot,
mely egykor ő volt, elkerülhető-e
a pillanat, mikor megállva, kézbe
veszed a ruhát, arcodra szorítod,
s belélegezve a múltat, hagyod,
hogy az anyag átnedvesedjen és
elnyelje szaggatott sírásod, mellyel
kérelve hívod vissza, aki itt járt?

FÖLFELE A LÉPCSŐN

Úgy jött mögöttem, mintha én mutatnám
az utat, s ő lenne a vendég. Nem volt
bennem tapintat, túl gyorsan haladtam
fölfelé a lépcsőn – vonzott talán
a fénysáv fönt, a súlyos pincejtó

körül, mely a nyárvégi hógutába
hívott vissza, szabadulást ígérve
borkóstolásból és beszélgetésből?
Iparkodott, kicsit zihált is. Aztán
mikor fölértünk, a kezembe nyomta

a gyertyát, és zavartan kérte: én
oltsam el. „Tudja, még gyerekkoromban
öreganyám azt mondogatta: minden
láng – egy lélek. Ha elfújta a mécsest,
mindig elhadart egy fohászt. Nekünk már

csak itt a pincében nincs villanyunk,
s hogy megvénültem, úgyis egyre inkább
a fiamék jönnek le énhelyettem,
de ha nem muszáj, hát mégse nekem
kelljen... Magának mindegy, gondolom.”

Acsai Roland

AZ ÉG MADARAI A FÖLDEN

Egy tollpihe milyen nehéz!
Azt játssza veled,
Hogy élsz.

A gyógyszert hiába szeded:
Az az apró izom mindig
Kész szívedben elnyomni az eret...

Szüretelni sincs mit –
Taposom a kádban
Mezítláb a semmit.

Anyám a kardiológián van.
Ereiben, mint villany-
Pásztorban: fut az áram.

Csak ennyi: „kibírjam!”,
Csak ennyi: „bírja ki!”,
Amíg van.

Nincs, hogy: „hány seregélyt lőttem!”,
Nincs, hogy: „az ég madarai”,
S az sincs, hogy: „a földben”.